1

ภัยพิบัติได้ตกลงมาใส่สกุลอันแล้ว! กล่าวกันว่าขณะออกว่าราชการฮ่องเต้ทรงพิโรธเป็นฟืนเป็นไฟ เมื่อเรื่องที่เงินของกรมอากรขาดหายไปสิบหมื่นตำลึงถูกเปิดโปงออกมา ในรายชื่อข้าราชสำนักที่กรมอาญาจับกุมมีใต้เท้าอันรวมอยู่ด้วย

ไม่นานอันหลิงหลงคุณหนูสามสกุลอันก็ได้รับแจ้งข่าว เหมยหรงเซวียนผู้ชื่นชอบในตัวนางนั่งรถม้าอย่างเร่งด่วนที่สุดมาบอกนางด้วยความร้อนใจดุจไฟเผา

เหมยหรงเซวียนเป็นบุตรชายของเหมยคังหัวหน้าสำนักแพทย์หลวง เขาศึกษาวิชาแพทย์มาตั้งแต่เด็ก มีวิชาความรู้ด้านการแพทย์ที่ยอดเยี่ยม คอยติดตามบิดาไปตรวจรักษาให้ท่านอ๋องและกุ้ยเฟยอยู่เสมอ วันหน้าจะต้องเป็นผู้สืบทอดอาชีพของบรรพบุรุษ เนื่องจากต้องเข้าออกวังหลวงอยู่บ่อยครั้ง จึงรู้ข่าวในวังรวดเร็วเป็นพิเศษ ขันทีน้อยคนหนึ่งที่เคยได้รับ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 7 11/9/2561 BE 15:04

บุญคุณจากเหมยหรงเซวียนแอบส่งข่าวนี้ให้เขารู้

วันนี้ทันทีที่เขาทราบเรื่อง ในใจก็สั่นสะท้านอย่างรุนแรง แต่ภายนอกสงบนิ่ง พอออกจากวังได้ก็รีบเฆี่ยนม้าห้อตะบึงมาหาหญิงงาม นำข่าวที่น่าตื่นตระหนกตกใจมาแจ้งแก่อันหลิงหลง

อันหลิงหลงเป็นคุณหนูสามสกุลอัน กำลังอยู่ในวัยแรกสาวที่สดใสงดงาม อายุสิบสี่ปีก็หน้าตาสะสวยรูปร่างสูงสะโอดสะองแล้ว พอนางได้ยินว่าบิดาถูกกรมอาญาคุมขังไว้ด้วยเหตุที่เงินสิบหมื่นตำลึงของกรมอากรอันตรธานไปทั้งที่ไม่มีปีกบินหนีไปได้ ก็มีสีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นทุกข์ใจอย่างใหญ่หลวง

เรื่องที่นางกังวลที่สุดได้เกิดขึ้นแล้ว แม้จะพูดไม่ได้ว่าสกุลอันของนางมีเงินเทียมท้องพระคลังหลวง แต่ก็เรียกได้ว่ามั่งมีมหาศาล เป็นไปไม่ได้เลยที่ท่านพ่อจะโลภอยากได้เงินจำนวนนั้น เรื่องนี้เกรงว่าคงจะเป็นแผนการร้ายแน่นอน

นางนึกแค้นใจและเสียใจ คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายก็ยังคงช้าไปก้าวหนึ่ง ไม่อาจช่วยท่านพ่อหลบเลี่ยงภัยพิบัติในครั้งนี้ไปได้

ตอนนั้นที่ท่านพ่อใช้เงินซื้อตำแหน่งขุนนาง ในครอบครัวมีเพียงนางที่คัดค้านหัวชนฝา นางรู้ดีว่าในแวดวงขุนนางล้วนแต่หน้าเนื้อใจเสือ ท่านพ่อเป็นปลาตัวอ้วนในสายตาของพวกขุนนาง ปลาอ้วนตัวนี้เข้าตาชาวประมงแล้วจะต้องถูกเชือดแน่นอน ด้วยเหตุนี้หนึ่งปีมานี้นางจึงทัดทานท่านพ่อครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ให้เข้าราชสำนักเป็นขุนนางเด็ดขาด

ตั้งแต่เล็กนางก็อ่านคัมภีร์ประวัติศาสตร์มาจนช่ำชอง สติปัญญาเฉียบแหลมเหนือใคร ความคิดอ่านแตกต่างจากสตรีทั่วไปมาก นั่นเพราะ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 8 11/9/2561 BE 15:04

ตอนนางอายุได้แปดขวบ มารดาเคยพานางกับพี่น้องที่เป็นหญิงไปไหว้พระที่วัดด้วยกัน ในตอนนั้นในวัดมีอุบาสิกาที่เที่ยวจาริกไปทั่วมาพักอาศัยอยู่คนหนึ่งนามว่าจิ้งกวน กล่าวกันว่าอุบาสิกาผู้นี้มีความสามารถอันปาฏิหาริย์ สามารถดูหน้าตาคนแล้วทำนายอนาคตได้

หลังจากอุบาสิกาจิ้งกวนพิจารณาหน้าตาของอันหลิงหลงแล้วก็เชิญอันฮูหยินเข้าไปในห้องพูดคุยกันเป็นการส่วนตัว บอกว่าบุตรสาวของนางผู้นี้เป็นคนมีบุญวาสนา ได้รับการคุ้มครองจากสวรรค์ ในชีวิตจะได้พบเจอเรื่องแปลกประหลาด วันหน้าถ้าสกุลอันประสบภัยพิบัติ บุตรสาวผู้นี้จะช่วยแปรเปลี่ยนภัยพิบัติให้กลายเป็นเรื่องมงคล ดังนั้นจึงไม่อาจอบรมสั่งสอนบุตรสาวผู้นี้เช่นเดียวกับเด็กหญิงทั่วไปได้

หลังจากอันฮูหยินฟังแล้วก็เร่งรุดกลับมาปรึกษาหารือกับนายท่าน แต่นายท่านอันไม่เชื่อ เห็นว่าฮูหยินของตนงมงาย คิดว่าอุบาสิกาจิ้งกวนผู้นั้นเห็นแก่ทรัพย์สินเงินทองของสกุลอัน จึงคิดจะประจบเอา ทว่าอันฮูหยินกลับปักใจเชื่อไม่คลอนแคลน เมื่อสามีไม่เห็นด้วยจึงไปปรึกษาหารือกับอุบาสิกาจิ้งกวนที่วัดอีกครั้ง ในที่สุดก็ตัดสินใจส่งบุตรสาวมาอยู่ที่วัด กราบอุบาสิกาจิ้งกวนเป็นอาจารย์ และฝากฝังให้นางช่วยอบรมสั่งสอน

หลังจากนายท่านอันทราบเรื่องก็เพียงแค่นหัวเราะออกมาคำหนึ่งอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ แล้วแต่ฮูหยินจะตัดสินใจ ขอเพียงฮูหยินพอใจก็พอ ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่อายุแปดขวบอันหลิงหลงก็มาพักอาศัยอยู่ที่วัดศึกษาเล่าเรียนกับอาจารย์

คุณหนูบ้านอื่นเรียนศิลปะการเย็บปักถักร้อย เล่นหมากล้อม ดีดพิณ คัดอักษร วาดภาพ แต่ที่นางเรียนคือปีนต้นไม้ ว่ายทวนน้ำ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 9 11/9/2561 BE 15:04

จับแมลง จับปลา ขณะที่คุณหนูบ้านอื่นกำลังอ่านจรรยาสตรี* สิ่งที่นางอ่านกลับเป็นพงศาวดารเกร็ดประวัติศาสตร์ รวมทั้งเรื่องแปลกมหัศจรรย์ สนุกสนานจากที่ต่างๆ ที่อาจารย์เล่าให้นางฟัง

ความรู้ที่อาจารย์สอนให้นางกว้างขวางมากมาย อันหลิงหลงชื่นชอบเป็นที่สุด เวลาอยู่บ้าน ผู้ใหญ่เอาแต่ห้ามนาง สิ่งนี้ทำไม่ได้ สิ่งนั้นก็ทำไม่ได้ ถูกจำกัดไปเสียทุกอย่าง แต่อาจารย์กลับไม่บังคับกะเกณฑ์อะไรนาง

ตอนกลางคืนอาจารย์พานางขึ้นเขาไปดูดาวและปรากฏการณ์ธรรมชาติ บอกถึงหลักการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของฤดูทั้งสี่และการโคจรหมุนเวียนของดวงดาวให้นางฟัง ตอนกลางวันก็ให้นางแต่งตัวเป็นเด็กหนุ่ม พาไปเที่ยวดูโลกภายนอก ดูความทุกข์ยากของชาวบ้านและชีวิตความเป็นอยู่หรูหราฟุ่มเฟือยของผู้มีอำนาจราชศักดิ์ พูดถึงความเศร้าโศกจากการพลัดพรากและความปีติยินดีที่ได้หวนกลับมาพบกัน เมื่อมีวาสนาย่อมได้พบเจอกัน เมื่อสิ้นสุดวาสนาย่อมต้องแยกจากกัน ให้นางเข้าใจถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้ของโลกมนุษย์

ภายใต้การอบรมสั่งสอนของอาจารย์ที่ไม่มีสิ่งใดมาผูกมัด อันหลิงหลงก็ค่อยๆ เข้าใจแล้วว่าตนมีชีวิตอยู่ในโลกสองโลก...หนึ่งก็คือโลกที่นางมีฐานะเป็นคุณหนูสามสกุลอันซึ่งไร้อิสระและเต็มไปด้วยข้อบังคับ ส่วนอีกโลกหนึ่งเป็นโลกที่เต็มไปด้วยอิสระ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับใจของตน

โลกใบนั้นกว้างใหญ่ไพศาล สายตาของนางก็เปลี่ยนเป็นกว้างและยาวไกลยิ่งขึ้น เมื่อหัวใจใหญ่ขึ้นก็มีความบ้าระห่ำมากขึ้น ด้วยเหตุนี้อาจารย์จึงเริ่มสอนนางให้นั่งสมาธิ ขัดเกลาความอดทน ให้นางมีนิสัยที่

* จรรยาสตรี เป็นหนังสือที่ปันเจา นักประวัติศาสตร์หญิงคนแรกของจีนในสมัยฮั่นตะวันออกเขียนขึ้นมาเพื่อใช้อบรมสั่งสอนในสิ่งที่สตรีพึงกระทำ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 10 11/9/2561 BE 15:04

ข่มกลั้นได้ปล่อยวางไว้ มีแต่การรู้จักยับยั้งควบคุมตัวเองจึงจะมองเห็นทุกสิ่งได้ชัดเจน

เมื่อมองเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน จิตใจย่อมสงบนิ่ง เมื่อสงบนิ่ง ย่อมมีอิสระไม่ถูกผูกมัด

ในวันเกิดอายุครบสิบสามของนาง อาจารย์ก็จากไป อาจารย์บอกว่าสิ่งที่ควรสอนนางก็สอนหมดแล้ว หลังจากนี้นางต้องพึ่งพาสติปัญญาของตัวเอง

ในใจอันหลิงหลงหวาดหวั่น อยากจะตามอาจารย์ไปทั่วทุกสารทิศ ไม่ปรารถนาจะเป็นสตรีที่อยู่แต่ในเหย้าในเรือน นั่งรอคนมาสู่ขอ ถูกจำกัดอาณาบริเวณให้อยู่แต่ในบ้าน ใช้ชีวิตเช่นนี้ไปทั้งชีวิต

อาจารย์กลับบอกนาง วาสนาความเป็นศิษย์อาจารย์ของพวกนางได้หมดลงแล้ว ย่อมมีวาสนาใหม่รอนางอยู่ ก่อนจากไปอาจารย์ได้มอบคำพูดประโยคหนึ่งให้นาง บุปผาดอกหนึ่งคือโลกใบหนึ่ง* อย่าปล่อยให้จิตใจแปรเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อม ย่อมพลิกชะตาฟ้าดินได้

อาจารย์จากไปแล้ว และนางก็จดจำคำพูดประโยคนี้ไว้ กลับคฤหาสน์สกุลอันไปเป็นคุณหนูสามของนางต่อไป

นางเข้าใจถึงหลักเหตุผลที่ว่าไม้ใหญ่ย่อมรับลม** แม้นางจะมีความรู้และเฉลียวฉลาดกว่าสตรีทั่วไป แต่ก็รู้จักที่จะไม่ทำตัวโดดเด่น รู้รักษาตัวรอดจึงจะสงบสุขได้ยาวนาน

เพียงเสียดายท่านพ่อถูกอำนาจและอิทธิพลทำให้ลุ่มหลง หูตามัว

---

* มาจากคำกล่าวในศาสนาพุทธที่ว่า 'สรรพสิ่งล้วนว่างเปล่าไร้ตัวตน' โลกประกอบขึ้นมาจากสิ่งเล็กๆ ถ้าใจเราว่างเปล่า ดอกไม้ดอกหนึ่งก็คือโลกใบหนึ่ง

** ไม้ใหญ่ย่อมรับลม หมายถึงผู้ที่มีชื่อเสียงเงินทองมักจะดึงดูดคนได้ง่าย นำมาซึ่งความยุ่งยากวุ่นวาย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 11 11/9/2561 BE 15:04

ไม่ฟังคำทัดทานของนาง

อันหลิงหลงแม้จะตื่นตระหนกตกใจ แต่จากการฝึกฝนกับอุบาสิกาจิ้งกวนมาหลายปี นางได้บ่มเพาะตนเองให้มีความสุขุมคัมภีรภาพมานานแล้ว ทั้งยังรักษาความสงบเยือกเย็นไว้ได้ กลับเป็นเหมยหรงเซวียนที่ดูตื่นเต้นกระวนกระวายยิ่งกว่านางเสียอีก

"ฝ่าบาททรงชิงชังขุนนางทุจริตที่สุด ท่านลุงอันถูกจับ เกรงว่าจะทำให้พวกเจ้าทั้งครอบครัวต้องประสบภัยพิบัติไปด้วย ถ้ารู้แต่แรกข้าก็จะขอให้ท่านพ่อมาทาบทามสู่ขอ ถ้าแต่งเจ้าเข้าบ้านเร็วหน่อย ต่อให้ฮ่องเต้กริ้วสกุลอัน แต่เจ้าเป็นบุตรสาวที่แต่งออกไปแล้ว อีกอย่างท่านพ่อข้าเป็นหัวหน้าสำนักแพทย์หลวงที่ฝ่าบาทให้ความสำคัญ เจ้าย่อมไม่ต้องเดือดร้อนหลบพ้นภัยพิบัติในครั้งนี้ไปได้"

เหมยหรงเซวียนพูดจนขอบตาแดงแล้ว เขานึกเสียใจที่ตนเองตัดสินใจไม่รวดเร็วพอ นึกตำหนิตัวเองอย่างมาก

อันหลิงหลงแอบทอดถอนใจ นางใจไม่แข็งพอจะบอกเขา ต่อให้เขาอยากแต่งกับนาง แต่นางไม่ได้อยากแต่งกับเขาแม้แต่น้อย ดังนั้นจึงได้แต่ปลอบโยนเขาอย่างนุ่มนวล

"พี่เหมย เรื่องนี้ไม่ตำหนิท่าน ตอนนั้นท่านพ่อตั้งใจจะให้ข้าแต่งเข้าจวนผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้าย อย่าว่าแต่ท่านพ่อของข้าไม่รับปาก ท่านพ่อของท่านก็คงไม่ยินดี"

หมอหลวงเหมยในฐานะหัวหน้าสำนักแพทย์หลวง แต่ไรมาก็คิดจะปลูกฝังบุตรชายให้เป็นขุนนางในตำแหน่งผู้ช่วยหมอหลวง และดูถูกสกุลอันที่ใช้เงินซื้อตำแหน่งขุนนาง ย่อมไม่มีทางจะพยักหน้ายอมให้พี่เหมย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 12 11/9/2561 BE 15:04

แต่งนางเข้าบ้าน

เรื่องนี้อันหลิงหลงมองเห็นได้ชัดเจนกว่าเหมยหรงเซวียนมาโดยตลอด แม้เหมยหรงเซวียนจะรักนางอย่างลึกซึ้ง แต่ความรักยามอยู่ต่อหน้าอำนาจแล้วก็ไม่มีน้ำหนักใดๆ เซวียนหยวนฉี ผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้ายที่มีอำนาจและอิทธิพลจึงจะเป็นไม้ลอยน้ำที่จะช่วยสกุลอันยามจมน้ำได้ นี่เป็นเรื่องเดียวที่ตอนนั้นท่านพ่อยอมเชื่อฟังคำขอของนาง รับปากจะเกี่ยวดองกับผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายโดยให้นางแต่งกับเขา

หากนางเป็นภรรยาของเซวียนหยวนฉี ย่อมมีโอกาสที่สกุลอันจะหลบเลี่ยงโชคชะตาที่จะถูกยึดทรัพย์ได้ ถึงหลบเลี่ยงไม่ได้ อย่างน้อยก็ได้รับการแจ้งเตือนก่อนเกิดเรื่อง

แต่เสียดายที่นางเอื้อมไม่ถึงผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้าย เซวียนหยวนฉี หายนะของสกุลอันก็มาถึงตัวแล้ว และในที่สุดนางก็เข้าใจว่าเพราะเหตุใดก่อนหน้านี้ครึ่งเดือนเซวียนหยวนฉีจึงปฏิเสธการเจรจาเรื่องการแต่งงานของสกุลอัน เกรงว่าตอนนั้นเขาคงรู้ข่าวคราวบ้างแล้วกระมัง

"หลงเอ๋อร์ เจ้าไม่ต้องวิตก ข้าจะไปขอร้องท่านพ่อให้เขาคิดหาทางช่วยท่านลุงอัน ไม่ เช่นนี้ช้าเกินไป ไม่สู้เจ้าไปด้วยกันกับข้า" เหมยหรงเซวียนกุมมือนุ่มนิ่มของนางด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง "เจ้าไปหลบที่บ้านข้าก่อน ถ้าสกุลอันไม่เป็นไร ข้าค่อยส่งเจ้ากลับมา ถ้าเกิดเรื่องขึ้นจริง ข้าจะได้ปกป้องเจ้าได้"

เวลานี้ทั้งสองแอบพบกันอยู่ในป่าที่ภูเขาด้านหลังจวนสกุลอัน อันหลิงหลงได้รับจดหมายที่ให้คนนำมาส่งให้จึงได้ออกมาพบเขา ตอนนี้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 13 11/9/2561 BE 15:04

รู้แล้วว่าภัยพิบัติกำลังจะมาถึง นางจะหนีเอาตัวรอดตามลำพังได้อย่างไร

อย่าว่าแต่นางเห็นเหมยหรงเซวียนเป็นเพียงพี่ชายมาแต่ไร แม้จะรู้ว่าเขารักนาง นางก็ได้แต่ซาบซึ้งใจแต่ไม่มีความหวั่นไหว เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าขณะมหันตภัยกำลังจะมาถึง จิตใจของเขากลับยังคงเหมือนเดิม ไม่ต้องพูดถึงว่าเขารูปร่างหน้าตาสง่าผ่าเผย เพียงความจริงใจที่มีให้นางก็ดีกว่าบุรุษในโลกนี้มากมายแล้ว

บุรุษที่ดีเช่นนี้ หน้าตาสุภาพเรียบร้อย วิชาความรู้ด้านการแพทย์ยอดเยี่ยมลึกล้ำ อนาคตสดใส ทั้งมีใจรักมั่นต่อนาง นับเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับผู้จะมาเป็นสามี

น่าเสียดาย ความเป็นจริงภายใต้อำนาจฮ่องเต้สามารถแยกพวกนางออกจากกันได้อย่างง่ายดาย และสิ่งที่อันหลิงหลงแตกต่างจากสตรีทั่วไปมากที่สุดก็คือนางไม่เคยฝันกลางวัน และไม่คิดเพ้อเจ้อในเรื่องที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ยิ่งไม่เพ้อฝันเรื่องความรัก

นี่ก็เป็นเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใดนางจึงเอาเรื่องการแต่งงานของตนมาเป็นหมากตัวหนึ่ง ก็เพียงเพราะสกุลอันสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาจากการทำการค้า จู่ๆ เปลี่ยนมาอยู่ในวงขุนนาง หนึ่งไม่มีเส้นสายผู้คน สองไม่มีรากฐาน สกุลอันมีทรัพย์สินเงินทองแต่กลับไม่มีอำนาจ ต้องเกาะติดคนที่มีอำนาจบารมีจึงจะสามารถคุ้มครองสกุลอันให้สงบสุขไปชั่วชีวิต

นางคิดจะแต่งให้ใต้เท้าผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงก็เพราะต้องการจะผูกสัมพันธ์กับผู้มีอำนาจ

ในเมืองหลวงมีผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงสามคน ต่างเป็นขุนนางทหารขั้นสี่ บังคับบัญชากองกำลังรักษาเมืองหลวงซ้ายขวา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 14 11/9/2561 BE 15:04

กลาง พวกเขาเป็นเหยี่ยวและสุนัขล่าสัตว์ของฮ่องเต้ กุมอำนาจด้านการทหารในเมืองหลวง ขุนนางทหารไม่เหมือนขุนนางพลเรือนที่ให้ความสำคัญเรื่องวงศ์ตระกูล ทรัพย์สมบัติของสกุลอันต้องทำให้พวกเขาจิตใจหวั่นไหวแน่นอน ด้วยเหตุนี้การเกี่ยวดองกับพวกเขาคนใดคนหนึ่งด้วยการแต่งงานจึงเป็นเรื่องเหมาะเจาะที่สุด

ใต้เท้าผู้บัญชาการทั้งสามท่านนี้ นางเลือกเซวียนหยวนฉีผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้ายเป็นคนแรก แต่เสียดายเซวียนหยวนฉีไม่พึงใจนาง นางยังไม่ทันหาคนมาแทน ท่านพ่อก็เกิดเรื่องขึ้นแล้ว

แม้อันหลิงหลงจะไม่มีจิตปฏิพัทธ์แบบชายหญิงต่อเหมยหรงเซวียน แต่ก็มีน้ำใจเช่นสหาย นางไม่อาจทำร้ายเขา ที่โชคดีก็คือแม้พี่เหมยไม่อาจคุ้มครองนางไปชั่วชีวิต แต่ความปราดเปรื่องเรื่องยาของเขากลับช่วยนางได้มาก

มือนุ่มนิ่มขาวผ่องเกลี้ยงเกลาของอันหลิงหลงถูกเหมยหรงเซวียนกุมไว้ในฝ่ามือใหญ่ ยิ่งขับดุนมือนวลเนียนคู่นั้นให้ดูผ่องใสเป็นประกายดุจหยก นางพลิกมือมาเป็นฝ่ายกุมมือเขา แย้มยิ้มงดงามละมุนละไมก่อนจะเอ่ยปากเบาๆ "หนีไปได้ชั่วครู่ชั่วยาม แต่หนีไปไม่ได้ตลอดชีวิต แทนที่จะหลบหนี ไม่สู้แก้ไข พี่เหมย ท่านยินดีจะช่วยข้าหรือไม่" น้ำเสียงของนางดุจเสียงธรรมชาติอันไพเราะ ดวงตาคู่งามสุกใสดุจจันทร์กระจ่างเหมยหรงเซวียนถูกท่าทีที่ต้องการที่พึ่งพาของนางทำให้ใจละลาย รีบผงกศีรษะแรงๆ

"แน่นอน อย่าว่าแต่ช่วย ต่อให้ข้าต้องเอาชีวิตเข้าแลก..."

อันหลิงหลงปิดปากเขาเบาๆ ยับยั้งคำพูดเอาไว้ ประกายตาของนาง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 15 11/9/2561 BE 15:04

ดุจดวงดาว มีความเด็ดเดี่ยวหนักแน่นที่ไม่มีใครสังเกตเห็น "ไม่ต้องใช้ชีวิตของท่าน เพียงช่วยข้าทำอะไรสักสองสามเรื่องก็พอ" เหมยหรงเซวียนรักและบูชานาง แต่ไรมาสิ่งใดที่นางพูดคำไหนก็คำนั้น ไม่ว่าอะไรเขาล้วนฟังนางทุกอย่าง พอได้ยินก็รับคำนางอย่างไม่ลังเล

อันหลิงหลงกระจ่างแก่ใจดี เหมยหรงเซวียนที่ซื่อสัตย์ผู้นี้คือคนเดียวที่นางไว้วางใจและเชื่อถือได้ยิ่งกว่าคนหนึ่งคนใดในสกุลอันของนาง

เรื่องนี้ไม่อาจล่าช้า นางสั่งกำชับพี่เหมยให้ไปช่วยนางทำเรื่องสองสามเรื่อง หลังมอบหมายเสร็จ นางก็รีบหมุนตัววิ่งตะบึงกลับคฤหาสน์สกุลอัน

เดิมนางคิดจะไปเตือนคนในบ้าน และปรึกษามารดาเรื่องจะช่วยบิดา แต่เสียดายที่นางยังไม่ทันเข้าประตูบ้านก็ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าและเสียงตวาดสั่งการของกองทหารดังมาแต่ไกล

เจ้าหน้าที่และทหารมาแล้ว นำราชโองการค้นบ้านและยึดทรัพย์ของฮ่องเต้มาด้วย

ในคฤหาสน์สกุลอันชุลมุนวุ่นวายขึ้นมา ทุกหนแห่งมีแต่เสียงกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนกตกใจและเสียงวิงวอนขอความเมตตา อันหลิงหลงหน้าเผือดสี เย็นเฉียบไปทั้งร่าง นางยืนอยู่กับที่ ใจดุจมีดเชือดเฉือน ยังคงเป็นเหมยหรงเซวียนที่ไล่ตามมาทันแล้วรั้งนางบังคับให้หลบไป จึงไม่ถูกเจ้าหน้าที่และทหารพบเห็นได้อย่างหวุดหวิด

ผู้ทำหน้าที่มาค้นบ้านและยึดทรัพย์คือเซวียนหยวนฉีใต้เท้าผู้บัญชาการฝ่ายซ้าย เขารับราชโองการ แล้วนำกองกำลังรักษาเมืองหลวงมาโอบล้อมคฤหาสน์สกุลอันทั้งด้านหน้าด้านหลังด้วยตัวเอง ในเวลาอันสั้นคนในสกุล

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 16 11/9/2561 BE 15:04

อันไม่ว่าผู้น้อยผู้ใหญ่ต่างร้องไห้คร่ำครวญไม่หยุด ไม่ว่าเด็กคนแก่ล้วนถูกคุมตัวมาที่กลางลานบ้าน

ชื่อเสียงน่ากลัวของเซวียนหยวนฉีใต้เท้าผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายทุกบ้านต่างรู้กันดีมานานแล้ว เขาเป็นคนสนิทที่เปรียบประดุจกรงเล็บและเขี้ยวอันแหลมคมของฮ่องเต้ ขุนนางในเมืองหลวงไม่มีใครไม่หวาดกลัวเขา แม้แต่ขุนนางพลเรือนที่มีลำดับขั้นสูงกว่าเขา เมื่อเจอหน้าเขายังต้องอ่อนข้อให้สามส่วน

เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ไท่ซือ* ที่ลูกน้องยกมาให้ ตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้พูดอะไรแม้แต่คำเดียว เขากวาดตามองชายหญิงเด็กคนแก่ที่ถูกทหารคุมตัวมาให้นั่งคุกเข่าอยู่กับพื้นด้วยแววตาเยียบเย็น มีเพียงลูกน้องของเขาไปดำเนินการตามคำสั่ง

กัวหย่งผู้ช่วยผู้บัญชาการตรวจนับคนในคฤหาสน์สกุลอันทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ร้อยกว่าคน หลังจากตรวจสอบฐานะของทุกคนที่อยู่ในลานบ้านแล้ว เขาก็เดินมาหยุดที่ข้างกายเซวียนหยวนฉี กระซิบรายงานด้วยน้ำเสียงที่ได้ยินกันเพียงสองคน

"ใต้เท้า คนในคฤหาสน์สกุลอันทั้งเบื้องบนและเบื้องล่าง รวมสาวใช้และคนใช้ ทั้งหมดหนึ่งร้อยแปดคน ขาดไปเพียงคนเดียวขอรับ"

เซวียนหยวนฉีสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน มองรายละเอียดในสมุดบัญชียึดทรัพย์ที่ลูกน้องยื่นมาให้ เอ่ยเสียงราบเรียบออกมาสามคำ

"ขาดใครไป"

---

* เก้าอี้ไท่ซือ เป็นเก้าอี้แบบโบราณของจีน ด้านหลังมีทั้งพนักพิงเชื่อมติดกับเท้าแขนทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียว นิยมใช้ในหมู่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ชนชั้นสูง และประมุขของบ้านเพื่อแสดงถึงอำนาจ โดย 'ไท่ซือ' เป็นตำแหน่งราชครูชั้นสูงสุดในอดีต

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 17 11/9/2561 BE 15:04

"เป็น...คุณหนูสามสกุลอัน อันหลิงหลงขอรับ"

อันหลิงหลงสามคำ ไม่ได้ทำให้ใบหน้าเฉยชาของเซวียนหยวนฉีมีรอยกระเพื่อมไหวใดๆ แต่ในลูกตาดำที่เหลือบขึ้นมาช้าๆ กลับมีประกายคมกริบเย็นยะเยือกดุดันผุดขึ้น

ค้นบ้านยึดทรัพย์ เป็นงานที่เต็มไปด้วยผลประโยชน์ราวชิ้นหมูที่น้ำมันไหลเยิ้ม ทุกคนต่างแย่งชิงกันจะมาทำงานนี้ ผลประโยชน์ที่จะได้จากงานนี้เทียบกับเงินเดือนที่เขาได้รับชั่วชีวิตแล้วยังมากกว่า มีอำนาจแล้วยังต้องมีทรัพย์สินเงินทองด้วย จึงจะสามารถเลี้ยงดูสุนัขซื่อสัตย์ฝูงหนึ่งให้ทำงานเพื่อตนได้

เพื่อจะแย่งชิงงานชิ้นโตนี้ เขากับผู้บัญชาการกลางและผู้บัญชาการฝ่ายขวาสามคนต่อสู้กันอย่างดุเดือด กองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้ายที่เขาบังคับบัญชาอยู่รับหน้าที่ช่วยฮ่องเต้สืบค้นตรวจตราเรื่องในเมืองหลวงโดยเฉพาะ เรื่องที่ฮ่องเต้ทรงตรวจสอบคลังหลวงแบบลับๆ ได้ดำเนินมาระยะหนึ่งแล้ว กองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้ายทุ่มเทกำลังทำงานเต็มที่ ไม่มีทางยอมให้กองกำลังรักษาเมืองหลวงกลางและกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายขวาแย่งความดีความชอบไปก่อนแน่

แม้เซวียนหยวนฉีจะรับงานยึดทรัพย์ชิ้นโตนี้มาแล้ว แต่ก็ต้องทำงานให้เรียบร้อย ไม่ให้พบข้อบกพร่องใดๆ ได้

ครั้งนี้สกุลอันจุดไฟเผาตัวเอง ถูกคนผลักออกมารับโทษ เซวียนหยวนฉีไม่รู้สึกว่ามีอะไรเกินคาดแม้แต่น้อย เขาเห็นใต้เท้าอันผู้นั้นเป็นคนไม่มีสมองถูกตำแหน่งขุนนางทำให้เลอะเลือนมาโดยตลอด เข้าใจว่าเอาเงินซื้อตำแหน่งขุนนางมาก็ไม่มีอะไรแล้ว หารู้ไม่แวดวงขุนนางน้ำลึกยิ่ง ไม่ใช่สิ่งที่เขา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 18 11/9/2561 BE 15:04

พ่อค้าคนหนึ่งจะมาควบคุมได้ง่ายๆ

ดูอย่างตำแหน่งผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้ายที่เขาเป็นอยู่เวลานี้ เขาต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายฝ่าอันตรายกับฝ่าบาท ใช้ชีวิตเข้าแลกถึงได้ตำแหน่งมา

ครึ่งเดือนก่อนใต้เท้าอันส่งคนมาที่บ้านแสดงเจตนาให้ทราบว่ามีประสงค์จะให้คุณหนูสามอันหลิงหลงแต่งงานกับเขา ทำให้เขารู้สึกเหนือความคาดหมาย ตอนนั้นเขาประเมินใต้เท้าอันสูงขึ้นเล็กน้อยที่สามารถวางแผนมาถึงตัวเขาได้ คิดจะอาศัยการแต่งงานกับเขามาสร้างอิทธิพลให้แข็งแกร่ง นับว่าเฉลียวฉลาดไม่น้อย

กำลังทรัพย์ของสกุลอันดึงดูดใจคนอย่างแท้จริง หากเป็นหลายเดือนก่อนหน้านี้ เซวียนหยวนฉีอาจเห็นแก่สมบัติมหาศาลของสกุลอัน รับปากแต่งอันหลิงหลงมาเป็นฮูหยินของเขา เพียงเสียดายใต้เท้าอันผู้นั้นเป็นพวกสมองหมูคนหนึ่ง ลุยน้ำโคลน* ของกรมอากรไม่อาจพบเจอแสงสว่าง ถูกคนหลอกใช้เป็นเครื่องมือ ตายก็ไม่น่าคับแค้นใจ

แม้จะไม่ได้แต่งงานกับอันหลิงหลง แต่การยึดทรัพย์สมบัติของสกุลอันก็เพียงพอที่จะทำให้เขาได้ทรัพย์สินก้อนโต ทั้งยังทำให้กองกำลังรักษาเมืองหลวงกลางและกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายขวาทั้งสองริษยาจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เวลานี้เขากำลังทำงานให้ฝ่าบาท ไม่อาจปล่อยให้เกิดข้อผิดพลาด แต่กัวหย่งกลับบอกเขาว่าคุณหนูสามอันหลิงหลงหายตัวไป

ถ้าที่หายไปเป็นเจ้าแมวเจ้าหมา เซวียนหยวนฉีคงไม่สนใจ แต่เมื่อ

---

* ลุยน้ำโคลน เป็นสำนวน หมายถึงทำเรื่องไม่ดีตามผู้อื่น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 19 11/9/2561 BE 15:04

ครึ่งเดือนก่อนสกุลอันได้ไปหารือเรื่องการแต่งงานกับเขาเป็นการส่วนตัว คนที่จะให้แต่งกับเขาก็คืออันหลิงหลง เขาเป็นผู้รับผิดชอบภารกิจค้นบ้านยึดทรัพย์ในครั้งนี้ อันหลิงหลงกลับหายตัวไป หากให้คนที่มีเจตนาไม่ดีรู้เข้าไม่เอาเรื่องนี้มาวิพากษ์วิจารณ์เป็นการใหญ่เพื่อต่อต้านเขาก็คงแปลก

"คุณหนูที่ไม่ก้าวเท้าออกนอกประตูใหญ่ ไม่เคยไปไหน จู่ๆ จะหายตัวไปได้อย่างไร พวกเจ้าทำงานกันอย่างไร" คำพูดเบาๆ ประโยคเดียวกลับฝากแฝงไปด้วยอานุภาพข่มขู่คุกคามคน กดดันจนกัวหย่งอกสั่นขวัญแขวน

กัวหย่งแอบมีเหงื่อเย็นซึมออกมา เขาเป็นคนสนิทของใต้เท้า รู้เรื่องที่สกุลอันคิดจะให้อันหลิงหลงแต่งกับใต้เท้า ย่อมเข้าใจดีว่าไฟโทสะในส่วนลึกของดวงตาใต้เท้าเกิดขึ้นเพราะเหตุใด

"ข้ารับหน้าที่มายึดทรัพย์ ย่อมต้องทำงานให้หมดจด ไม่มีข้อบกพร่องใดๆ ให้คนนำไปวิพากษ์วิจารณ์ เข้าใจหรือไม่"

กัวหย่งปฏิภาณไหวพริบเฉียบไว รีบก้มหน้ารับคำ "ผู้น้อยเข้าใจดี คงจะนับจำนวนคนผิดเป็นแน่ ผู้น้อยจะให้คนไปตรวจนับอีกครั้ง"

หลังจากกัวหย่งล่าถอยไปแล้ว เขาก็สั่งลูกน้องให้เอาสมุดรายชื่อมา ตวัดปลายพู่กันเขียนตัวอักษรลงไปหนึ่งบรรทัดด้วยตัวเอง

อันหลิงหลงเสียชีวิตกะทันหันเมื่อคืนนี้ คนในคฤหาสน์สกุลอันที่เหลือหนึ่งร้อยเจ็ดคน ทุกคนอยู่ครบ

กล่าวสำหรับเขาแล้ว จะหาศพหญิงสักคนมาสับเปลี่ยนแทนที่เป็นเรื่องที่ง่ายดายยิ่ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 20 11/9/2561 BE 15:04

สกุลอันถูกยึดสมบัติไปจนหมดเกลี้ยงในวันเดียว ใต้เท้าอันเข้าคุก ญาติพี่น้องในสกุลถูกจับไปทั้งหมด บุรุษถูกส่งตัวไปชายแดน สตรีก็เป็นทาสเป็นคนรับใช้

สกุลอันร่ำรวยมาสามชั่วคน เสพสุขจากความมั่งคั่งมั่งมีอย่างเต็มที่ เสียดายความปรารถนาของคนไม่มีที่สิ้นสุด มาถึงรุ่นใต้เท้าอันผู้นี้ เพราะละโมบในอำนาจ ทำให้ครอบครัวต้องพังพินาศหมดเนื้อหมดตัว

ทาสเป็นประชาชนชั้นต่ำยิ่งกว่าข้ารับใช้

ทาสของราชวงศ์ต้าฉีโดยทั่วไปจะเป็นนักโทษที่ทำความผิดมหันต์ ถ้าไม่ถูกตัดหัวก็จะถูกส่งตัวไปควบคุมดูแลที่ค่ายทาส นี่คือกฎหมายของต้าฉี

ข้ารับใช้ยังมีโอกาสที่จะเป็นอิสระ ถ้ามีความดีความชอบ ได้รับการให้ความสำคัญจากผู้เป็นนายก็สามารถเลื่อนชั้นขึ้นมาได้ แต่ถ้าเมื่อใดที่กลายเป็นทาส ไม่เพียงชั่วชีวิตนี้ไม่มีโอกาสได้รับอิสระ บนร่างยังจะถูกเหล็กเผาไฟนาบตัวอักษรคำว่า 'ทาส' เอาไว้ กระทั่งตายก็ยังเป็นทาสอยู่ จุดประสงค์ที่ตีตราไว้ก็เพื่อป้องกันทาสหนีภัยหรือปะปนเข้าไปอยู่กับชนชั้นอื่น

ใต้หล้านี้ไม่มีใครสมัครใจจะเป็นทาสซึ่งเป็นชนชั้นต่ำที่สุดในระบบชนชั้น เมื่อใดที่ผิวหนังถูกประทับตัวอักษรคำว่า 'ทาส' ลงไป ถูกลดขั้นไปอยู่ชั้นต่ำสุดก็หมายความว่าชั่วชีวิตนี้จะต้องมีชีวิตอยู่อย่างถูกผู้อื่นย่ำยีและเหยียบย่ำ ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงสถานะ

แต่ในโลกนี้ย่อมมีคนที่มีความคิดแตกต่างจากผู้อื่น อันหลิงหลงก็

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 21 11/9/2561 BE 15:04

คือคนที่เป็นข้อยกเว้นผู้นั้น นางคือผู้สมัครใจจะเป็นทาส

มีแต่ต้องเป็นทาสเท่านั้นจึงจะสามารถหลบพ้นการตามค้นหาและจับกุมตัวชนิดพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินของกองกำลังรักษาเมืองหลวงได้

นางแม้จะหลบพ้นภัยพิบัติตอนยึดทรัพย์ไปได้ แต่ก็รู้ดีว่าตนเป็นหญิงอ่อนแอตัวคนเดียว เป็นไปไม่ได้ที่จะหนีพ้นการไล่ตามจับกุมของเจ้าหน้าที่ ดังนั้นนางจำเป็นต้องหลบซ่อนตัว และสถานที่ซ่อนตัวก็หายากมาก

หากกองกำลังรักษาเมืองหลวงคิดจะหาตัวใครสักคน ต่อให้ต้องขุดดินลงไปสามเชียะ* หรือรื้อบ้านทุกหลังลงมาก็ต้องหาตัวคนออกมาให้ได้ และความสามารถในการสืบค้นที่ผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายเชี่ยวชาญก็ไม่เลือกวิธี รวมถึงการสอบปากคำด้วยการทรมาน เครื่องมือที่ใช้ก็โหดเหี้ยมอย่างที่สุด นี่ก็คือสาเหตุที่ว่าเพราะเหตุใดนางจึงไม่อยากลากเหมยหรงเซวียนลงน้ำไปด้วย

ภูเขายังอยู่ไม่ต้องกลัวหาฟืนไม่ได้** วันที่โดนยึดทรัพย์ นางไม่อาจช่วยคนในครอบครัวได้ แต่อย่างน้อยก็ช่วยตัวเองไว้ได้ จากนั้นค่อยคิดหาหนทางวางแผนในระยะยาว นางไม่เพียงต้องซ่อนตัว ยังต้องหลบซ่อนอย่างแนบเนียนไม่ให้ใครจับได้

นางคิดจะซ่อนตัวในเมืองหลวงโดยให้พ้นจากการตรวจค้นของกองทหารที่มีอยู่ทั่วทุกหัวระแหง มีแต่ต้องทำในทิศทางตรงข้ามจากที่พวกเขาคาดคิด...หลบซ่อนอยู่ในค่ายทาส จึงจะหลบพ้นจากการตรวจค้น

---

* เชียะ (ฉื่อ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

** 'ภูเขายังอยู่ไม่ต้องกลัวหาฟืนไม่ได้' เป็นคำอุปมา หมายถึงเมื่อเจอปัญหาสุดที่จะแก้ไข ควรยอมถอยมาชั่วคราว ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ วันหน้าย่อมหาหนทางแก้ไขได้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 22 11/9/2561 BE 15:04

ไปได้

ดังนั้นนางจึงเอายาเปลี่ยนสีผิวและยาที่ทำให้ไม่มีระดูที่ได้จากเหมยหรงเซวียนมาปลอมตัวเป็นเด็กหนุ่ม และใช้ยาน้ำที่ทำขึ้นมาโดยเฉพาะประทับคำว่า 'ทาส' ไว้ที่ด้านหลังหัวไหล่ ใช้ของปลอมเข้าไปปะปนกับของจริง ทำให้นางปลอมตัวเป็นทาสคนหนึ่งได้สำเร็จ และไปซ่อนตัวอยู่ในค่ายทาสใหญ่ที่สุดตรงชานเมืองหลวง

ไม่มีใครจะคาดคิดว่าเด็กสาวอายุสิบสี่คนหนึ่ง ทั้งยังเป็นคุณหนูที่มีชาติกำเนิดในครอบครัวผู้มีอันจะกิน จะกล้าไปใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่ที่สกปรกและต่ำทรามเช่นนี้ได้ ยิ่งคาดคิดไม่ถึงว่านางจะกล้าเข้าไปปะปนอยู่กับทาสชาย กินด้วยกัน นอนด้วยกันกับเหล่าบุรุษ

ดีที่ร่างกายของนางยังเติบโตไม่เต็มที่ บวกกับผิวพรรณที่นางทาจนดำมะเมื่อม อีกทั้งกิริยาท่าทางที่เลียนแบบบุรุษ คนอื่นจึงเห็นว่านางเป็นเพียงเด็กหนุ่มรูปร่างผอมบางคนหนึ่ง

นอกจากนี้นางยังเป็นคนละเอียดรอบคอบ รู้จักพิจารณาคำพูดและสังเกตสีหน้าคน ในหมู่ทาสก็มีทาสที่อาศัยว่าตนแข็งแกร่งก็รังแกคนที่อ่อนแอกว่า คนอ่อนแอบอบบางเช่นนางย่อมต้องหาที่พึ่งสักคนจึงจะหลีกเลี่ยงการถูกจับได้ว่าตนเป็นสตรี

ในบรรดาทาส สือเฉียวคือคนที่เหมาะสมจะเป็นที่พึ่งให้นางที่สุด ได้ยินว่าเป็นเพราะเขาทะเลาะวิวาทและพลั้งมือสังหารคน ด้วยเหตุนี้จึงถูกส่งตัวมาที่ค่ายทาส เมื่อมาอยู่ที่นี่ นิสัยชอบใช้อำนาจบาตรใหญ่ยังคงไม่เปลี่ยน ชอบวางตัวเป็นพี่ใหญ่ อันหลิงหลงมาถึงก็คารวะเขาเป็นพี่ใหญ่ทันที ทำตัวเป็นลูกน้องคอยตามหน้าตามหลังเขา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 23 11/9/2561 BE 15:04

ชีวิตความเป็นอยู่ของทาสลำบากมาก ข้าวปลาอาหารที่กินก็แย่มาก แต่อย่างน้อยก็ทำให้นางหลบพ้นการตามจับจากวงล้อมตาข่ายของกฎหมายได้ แต่หลังจากทนทรมานใช้ชีวิตเยี่ยงทาสอยู่สามเดือน วันนี้นางกลับสังหรณ์ใจว่าจะมีเหตุการณ์เลวร้ายเกิดขึ้น

อาหารเช้ามีไก่ย่างเพิ่มมาชิ้นหนึ่ง เป็นเรื่องไม่ปกติอย่างมาก

คนอื่นพอเห็นไก่ย่างก็พากันตื่นเต้นดีใจ นางมองจ้องไก่ย่าง หนังตากลับกระตุกอย่างแรง

ปกติทาสจะไม่ให้กินอิ่ม กินไม่อิ่มก็จะไม่มีเรี่ยวแรง ไม่มีเรี่ยวแรงก็จะไม่มีปัญญาหนี ต่อให้หนีก็หนีไปได้ไม่ไกล นี่เป็นข้อสังเกตของนาง และระดับความแย่ของอาหารที่ทาสกิน เกรงว่าแม้แต่หมูหมาก็ยังกินดีกว่าพวกเขา แต่วันนี้ไม่เพียงให้กินไก่ย่าง ยังได้กินข้าวจนอิ่ม

ปกติพวกเขาได้กินข้าวเพียงวันละสองมื้อ หากไม่ใช่ข้าวต้มก็เป็นโจ๊ก กินแกล้มกับเศษผักเล็กน้อย ต่อให้มีเนื้อสัตว์ก็เป็นเศษเนื้อ กระทั่งเนื้อสัตว์ที่เป็นชิ้นเป็นอันก็ไม่มี เวลานี้จู่ๆ กลับมีไก่ย่างเพิ่มขึ้นมา...

สำหรับทาสคนอื่นๆ แล้ว ไก่ย่างก็เหมือนได้เจอน้ำพุหวานชุ่มคอในทะเลทราย ทั้งค่ายต่างฮือฮา

"ได้ยินว่าเมื่อวานใต้เท้าผู้บัญชาการทั้งสามไปล่าสัตว์กับฮ่องเต้ ใต้เท้าผู้บัญชาการฝ่ายขวาล่าสัตว์ได้มากกว่าใคร พอดีใจขึ้นมา จึงสั่งให้เพิ่มอาหารในวันนี้ พวกเราเลยพลอยมีเนื้อกินไปด้วย"

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง ข้าไม่ได้กินไก่ย่างมานานแล้ว!"

บทสนทนาของทาสชายหลายคนดังมาเข้าหูอันหลิงหลง นางมองทาสเหล่านั้นเงียบๆ นัยน์ตาเป็นประกายวาวเพราะอาหารที่ไม่ได้กินมานาน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 24 11/9/2561 BE 15:04

ใบหน้าปรากฏแววละโมบออกมาอย่างชัดเจน มีกระทั่งคนที่เห็นว่าเนื้อสัตว์ที่ตนได้มาไม่มากพอ คิดจะแย่งชิงเนื้อสัตว์ในชามผู้อื่นและชกต่อยกันขึ้นมา

อันหลิงหลงหัวคิ้วขมวดมุ่น ไก่ย่างที่เพิ่มขึ้นมานี้เป็นเพราะความเมตตาจริงหรือ ไม่ เป็นไปได้ว่าจะเป็นการแจ้งให้ทราบล่วงหน้าว่าการเข่นฆ่าสังหารครั้งใหญ่กำลังจะมาถึง

นางหันไปมองด้านข้าง เห็นทหารเหล่านั้นปล่อยให้พวกทาสต่อสู้กันราวกับกำลังดูสุนัขที่หิวโหยแย่งชิงอาหาร แววเย้ยหยันในดวงตายิ่งทำให้อันหลิงหลงรู้สึกใจคอไม่ดี ความคิดพลันผุดขึ้นมาในใจ นางรีบเดินไปหาสือเฉียว เอาไก่ย่างยื่นไปตรงหน้า

"พี่สือ ไก่ย่างนี่ให้ท่าน"

สือเฉียวตะลึงงัน มองนางด้วยความแปลกใจ แม้จะบอกว่าอยู่ในค่ายทาสแห่งนี้ตนเป็นพี่ใหญ่ แต่จะให้คนอื่นเอาไก่ย่างมาให้เขาแต่โดยดีเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ คนอื่นพอได้ไก่ย่าง หากไม่หลบไปอยู่ไกลๆ ก็รีบกลืนลงท้องไป กลัวจะถูกคนแย่ง แต่เด็กหนุ่มที่ชื่อเสี่ยวอันผู้นี้กลับเป็นฝ่ายเอาไก่ย่างมาให้เขา

"อ้อ เจ้าหนุ่มนี่ถึงกับตัดใจเอาไก่ย่างมาให้ข้า คงมีเรื่องจะขอร้องกระมัง"

สือเฉียวเป็นนักเลงหัวไม้จนเคย แต่ก็ไม่โง่ แคลงใจว่าไก่ย่างนี่คงมีปัญหา

"ข้ารู้ ข้าเกิดมาอ่อนแอแบบบาง เนื้อนี่เก็บไม่อยู่แน่ แทนที่จะให้คนอื่นแย่งเอาไป ไม่สู้เอามาให้พี่สือท่าน ถ้าท่านสงสารผู้น้องก็มอบหมั่นโถวชิ้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 25 11/9/2561 BE 15:04

นั้นให้ผู้น้องมาเติมกระเพาะเถิด แม้จะไม่มีเนื้อ อย่างน้อยก็ยังกินอิ่มท้อง"

สือเฉียวพลันตระหนัก คำพูดนี้มีเหตุผล ที่แท้ก็กลัวคนอื่นแย่งไป

"นับว่าเจ้าฉลาด" สือเฉียวหัวเราะฮ่าๆ หยิบไก่ย่างไปอย่างไม่เกรงใจ โยนหมั่นโถวที่ทั้งแข็งทั้งไม่อร่อยให้นาง มีไก่ย่างกิน ใครยังจะสนใจหมั่นโถว และ 'ไม่มีใครแย่งหมั่นโถวของนาง' คือสิ่งที่อันหลิงหลงต้องการ หมั่นโถวแม้จะทั้งแข็งทั้งไม่อร่อย แต่ดีที่เก็บไว้ได้ ทั้งไม่เสียง่ายและอยู่ได้นาน

นางเดินไปที่ลับตาคน ฉวยจังหวะที่ไม่มีใครสนใจ เอาหมั่นโถวซุกไว้ในอกเสื้อ พร้อมกันนั้นก็เลือกจุดหนึ่งนั่งลงเงียบๆ ตำแหน่งนี้ไม่สะดุดตา แต่สามารถได้ยินเสียงพูดคุยของพวกทหาร

"ใต้เท้าจี้ถูกตัดหัว ยังถูกยึดทรัพย์ ทรัพย์สินที่ฮ่องเต้ยึดมาได้ครั้งนี้มากมายยิ่งนัก"

"ย่อมมากแน่นอน เขาสมคบกับพวกโจรภูเขา ปล้นชิงสินค้าของพ่อค้า หลายปีมานี้ร่ำรวยจากเงินทองที่ได้มาอย่างไม่ถูกต้อง บอกว่าเป็นภูเขาเงินภูเขาทองก็ไม่เกินไป เพียงเสียดายภาระหน้าที่ในการยึดทรัพย์ครั้งนี้ไม่ได้ตกอยู่ในมือใต้เท้าผู้บัญชาการฝ่ายขวาของเรา"

"ฮึ ถูกกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้ายได้ไปอีกแล้ว ทรัพย์สินเงินทองถูกพวกเขาได้ไปแล้ว กลับโยนกองโจรภูเขามาให้เรา อะไรกัน!"

"นั่นสิ ทาสกลุ่มใหม่ก็ต้องกินอาหารของเรา ทั้งไม่มีเงินทองให้คว้า มารดามันเถอะ น่าแค้นใจนัก!"

อันหลิงหลงในใจสะท้านวาบ มีทาสกลุ่มใหม่จะเข้ามา ผู้บัญชาการฝ่ายขวาชิงผลประโยชน์มาไม่ได้ ใต้เท้าผู้บัญชาการของพวกเขาน่าจะ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 26 11/9/2561 BE 15:04

เดือดดาลจึงจะถูก วันนี้กลับเพิ่มกับข้าวให้ทุกคน...

นางตื่นตระหนกอยู่ในใจ แอบร้องว่าแย่แล้ว ฟังจากคำพูดของพวกเขา ดูเหมือนไม่พอใจมากที่จะมีคนมากินอาหารเพิ่มอีกกลุ่ม เกิดคิดจะกำจัดคนเก่าเพิ่มคนใหม่...อาหารมื้อนี้เกรงว่าจะเป็นมื้อสุดท้าย!

ไม่อาจรั้งอยู่ต่อไปอีกแล้ว นางต้องคิดหาวิธีหนีไปให้เร็วที่สุด เสียดายนางเพิ่งจะคาดเดาได้ถึงเรื่องที่อาจจะเกิดขึ้นก็ไม่มีเวลาให้เตรียมการแล้ว

หลังจากกินอาหารมื้อนั้นเสร็จ ทหารก็เรียกทาสทั้งหมดมารวมตัวกัน

บนคอของพวกเขามีห่วงเหล็กคล้องอยู่ แล้วมีโซ่ล่ามต่อกันไปเป็นคนๆ ไม่มีใครหนีได้ ถูกล่ามติดกันราวกับสัตว์เช่นนั้น

ทาสทั้งหลายถูกพาไปทางป่า รวมทั้งอันหลิงหลงด้วย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาอย่างฉับพลันกะทันหันทำให้ทาสทุกคนงุนงง คนที่ดีใจว่าได้กินอาหารเอร็ดอร่อยหนึ่งมื้อ ความดีใจพลันสลายไปในทันที ทุกคนเริ่มรู้สึกถึงลางไม่ค่อยดี

ทาสทั้งหลายเดินอยู่ข้างหน้า มีทหารขี่ม้าตามอยู่ข้างหลัง อันหลิงหลงหันไปสังเกตดู บุรุษที่ขี่ม้าทุกคนล้วนนำคันศรและลูกธนูมาด้วย นางหวาดระแวงอยู่ในใจ วันนี้ท้องฟ้ามืดครึ้ม ดูเหมือนฝนจะตก ไม่ใช่ช่วงเวลาที่เหมาะกับการล่าสัตว์ เหตุใดพวกเขาจู่ๆ คิดจะไปล่าสัตว์ในป่า สุนัขล่าสัตว์ที่พามาดูเหมือนมีมากกว่าปกติ

และที่พาออกมาวันนี้ไม่เพียงมีแต่ทาสชาย ยังมีทาสหญิงอีกจำนวนหนึ่ง ทาสหญิงเหล่านั้นถ้าไม่ใช่อายุมากก็เป็นพวกไม่มีรูปโฉมโนมพรรณ ดูแล้วไม่มีค่า นับดูแล้วทาสทั้งหมดรวมกันแล้วมีราวห้าสิบกว่าคน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 27 11/9/2561 BE 15:04

จิตใจของอันหลิงหลงยิ่งหนักอึ้ง ชีวิตของทาสไม่มีค่า บางครั้งสำหรับพวกเขาแล้วความตายกลับเป็นการหลุดพ้นอย่างหนึ่ง ดังนั้นความตายจึงไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวคืออยู่ไม่สู้ตาย นางไม่คิดว่าทหารเหล่านี้จะพาพวกนางมาในป่าเขาเพียงเพื่อล่าสัตว์อย่างเดียว

มาถึงหน้าราวป่า ทุกคนหยุดฝีเท้าลง ในเวลานี้ทหารนายหนึ่งเดินขึ้นมา

"วันนี้พวกเราหลายคนนึกสนุกจะเข้าป่าล่าสัตว์ ทุกท่านต้องแสดงออกให้ดี"

ที่แท้ก็มาล่าสัตว์จริง พอเขาพูดจบก็มีทาสไม่น้อยถอนหายใจด้วยความโล่งอก อันหลิงหลงกลับแอบกำมือแน่น ใจคอยิ่งหนักอึ้ง

ทหารนายนั้นมองสีหน้าท่าทางเหมือนยกภูเขาออกจากอกของทุกคนด้วยความพอใจ ในดวงตามีแววเย้ยหยัน รอยยิ้มบนใบหน้ากลับดูอ่อนโยนน่าเข้าใกล้มากขึ้น

สือเฉียวเอ่ยประจบ "ใต้เท้าวางใจ พวกเราต้องทำอย่างเต็มที่"

"เช่นนั้นก็ดี อีกประเดี๋ยวทุกคนต้องวิ่งให้เต็มที่ หากพวกเจ้าวิ่งช้าพวกเราไล่ตามได้ไม่ถึงอกถึงใจก็จะหมดสนุก"

สือเฉียวและคนอื่นๆ เวลานี้ฟังออกถึงความไม่ชอบมาพากลแล้ว

"ไล่ตาม? ความหมายของนายท่านคือ..."

"เอาแต่ล่าพวกนกพวกกวาง ไม่ตื่นเต้นพอ ดังนั้นวันนี้พวกข้าจึงให้โอกาสทุกคนได้แสดงออก อีกประเดี๋ยวพวกเจ้าวิ่งให้เต็มที่ เพราะลูกธนูของพวกข้าไม่มีดวงตาติดอยู่"

คำพูดนี้พอเอ่ยออกมา ทาสทั้งหลายต่างสีหน้าแปรเปลี่ยน ที่แท้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 28 11/9/2561 BE 15:04

สิ่งที่รอคอยทาสอย่างพวกเขาอยู่ก็คือการล่าคนเป็นๆ เป้าหมายที่จะไล่ล่าสังหารไม่ใช่สิงสาราสัตว์และนกนานาชนิด หากแต่เป็นพวกเขาทาสกลุ่มนี้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 29 11/9/2561 BE 15:04

2

ในกองกำลังรักษาเมืองหลวงก็มีพวกอันธพาล พวกเขามีชาติกำเนิดไม่สูงพอ ไม่อาจเลื่อนขั้นเป็นขุนนางชั้นสูง กลับอาศัยอำนาจที่มีข่มเหงคนหรือกระทั่งกลั่นแกล้งทาสเหล่านี้

พวกเขาสวมชุดล่าสัตว์สวยงามล้ำค่า มือถือคันศร นั่งคร่อมอยู่บนหลังม้ารูปร่างสูงใหญ่ บนใบหน้าสูงส่งสุภาพเยือกเย็นกลับมีรอยยิ้มเหี้ยมโหดกระหายเลือด ก้มลงมองความหวาดหวั่นพรั่นพรึงบนใบหน้าของทาสด้วยสีหน้าแย้มยิ้ม สุนัขล่าสัตว์ที่พวกเขาพามาคล้ายได้รับการปลุกเร้าจากผู้เป็นนาย พากันเห่าอย่างบ้าคลั่ง ดวงตาฉายแววดุร้าย เฝ้ารอเวลาที่จะได้กัดทึ้งฉีกกระชากเนื้อคนเป็นๆ ด้วยท่าทางกระเหี้ยนกระหือรือ

ทาสทั้งหลายต่างเนื้อตัวสั่นเทา ใบหน้าของทุกคนเต็มไปด้วยความหวาดผวาและโกรธแค้น กระทั่งมีคนเริ่มร้องไห้ ความหวาดกลัวแผ่ลามไปอย่างรวดเร็ว ทาสทั้งหลายต่างวิงวอนขอความเมตตา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 30 11/9/2561 BE 15:04

อันหลิงหลงหลับตาลง นางทายถูกแล้ว เพียงเสียดายที่ไม่มีเวลามากพอจะหาทางหนีทีไล่ให้กับตัวเอง อยู่ท่ามกลางหมู่ทาส นางไม่ได้คร่ำครวญขอความเมตตาเช่นทาสคนอื่นๆ เพราะนางรู้ว่าไม่มีประโยชน์ นางมองเห็นความกระหายเลือดและความกระเหี้ยนกระหือรือในดวงตาของบุรุษเหล่านั้นอย่างชัดเจน สิ่งที่นางทำได้คือมองหาโอกาสเอาชีวิตรอด

ผู้ไล่ล่าสิบคนกับสุนัขล่าสัตว์ยี่สิบตัว ที่เอวคนล่าสะพายดาบแต่ละคนมีลูกศรสิบดอก สิบคนก็มีศรหนึ่งร้อยดอก ไล่ล่าสังหารทาสห้าสิบคนก็ยังมีเหลือใช้ไม่หมด

อันหลิงหลงมองสำรวจทุกคนอยู่ครู่หนึ่งจึงถอนสายตากลับ ก้มหน้าครุ่นคิด สมองหมุนไปอย่างเร็วรี่

บรรดาทหารเสพสุขกับความหวาดกลัวของทาสทั้งหลาย หนึ่งในนั้นซึ่งเป็นผู้นำออกคำสั่งขึ้น "ปลดห่วงเหล็กบนคอพวกเขาออก!"

จบคำก็มีทหารนายหนึ่งก้าวเข้ามาทำตามคำสั่งทันที เขาปลดห่วงเหล็กบนคอทาสเหล่านั้นออก ตอนที่มาถึงเบื้องหน้าอันหลิงหลงและปลดห่วงเหล็กบนคอนางออก อันหลิงหลงพลันกอดเขาไว้ ร่ำไห้วิงวอน

"นายท่าน ละเว้นข้าด้วยเถิด ข้าน้อยยินดีเป็นม้าเป็นวัว ข้าน้อยยังไม่อยากตายนายท่าน!"

"เจ้าหนุ่มหน้าเหม็น! รีบปล่อยข้าเดี๋ยวนี้! ถึงกับกล้าทำให้เสื้อผ้าข้าสกปรก ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วใช่หรือไม่!" ทหารนายนั้นง้างเท้าเตะนางออกไปอย่างไม่เกรงใจ

นางล้มไปข้างหลังอย่างไม่เป็นท่า ร้องไห้ตัวสั่นสะท้านอยู่ที่พื้น

"หยุดมือ! อย่าตีมันตาย เหยื่อน้อยไปตัวหนึ่งจะทำให้เสีย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 31 11/9/2561 BE 15:04

บรรยากาศ" ทหารอีกนายพูดพลางหัวเราะหึๆ

ได้ยินพรรคพวกพูดเช่นนี้ ทหารผู้นั้นจึงดึงเท้ากลับ ถลึงตาใส่อันหลิงหลงทีหนึ่ง แสดงท่าข่มขู่คล้ายจะบอกว่า 'เจ้าตายแน่แล้ว'

อันหลิงหลงขดตัว ดูภายนอกเหมือนขลาดกลัว กลับแอบซุกซ่อนมีดสั้นในมือเงียบๆ เมื่อครู่ตอนกอดอีกฝ่ายนางฉวยโอกาสยึดเอามาได้

"ให้เวลาพวกเขาหนึ่งก้านธูป* คนที่ไม่อยากตาย จงใช้เรี่ยวแรงที่ได้จากการกินนมแม่มาวิ่งหนีไป" นายทหารยิ้มพลางมองทาสที่สีหน้ามีแววหวาดกลัวเหล่านั้น จากนั้นใบหน้าพลันเคร่งขรึมลง ตวาดขึ้น "จุดธูป!"

เมื่อธูปถูกจุดขึ้น ทาสทุกคนต่างไม่มีทางเลือกจึงรีบหนีเข้าป่า พวกเขาไม่มีอาวุธในมือ มีเพียงขาสองข้าง นอกจากหนีแล้วก็ไม่มีทางอื่น

อันหลิงหลงหนีตายเข้าป่าตามทุกคนไป นางกระจ่างแก่ใจดี ที่อยู่ข้างหลังคือเหล่าทหารที่ขี่ม้า ถือคันศรพาสุนัขล่าสัตว์ไล่สังหารพวกตนเพื่อความสนุกสนาน ไม่ว่าจะวิ่งเร็วเพียงใด พริบตาเดียวฝ่ายตรงข้ามก็ไล่ตามพวกตนทัน

แทนที่จะวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ไม่สู้หาที่ซ่อนตัว ดีที่สำหรับนางแล้วป่าไม่ใช่สถานที่ที่ไม่คุ้นเคย เมื่อก่อนอาจารย์มักปล่อยให้นางเที่ยวเล่นในป่าเสมอ สอนเรื่องต่างๆ ให้นางมากมาย คิดไม่ถึงว่าวันนี้สิ่งเหล่านี้จะช่วยชีวิตนางได้

ทาสทั้งหลายต่างวิ่งไปข้างหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่อันหลิงหลงกลับจงใจอยู่ล้าหลัง นางคำนวณระยะทางในการวิ่งดูแล้ว เวลาหนึ่งก้านธูปก็ประมาณสองเค่อ** แต่ระยะทางเท่านี้ไม่ถึงหนึ่งเค่อก็ย่อมถูกม้า

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

** เค่อ หมายถึงช่วงเวลาประมาณ 15 นาที

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 32 11/9/2561 BE 15:04

ไล่ทันแล้ว บวกกับการดมกลิ่นของสุนัขล่าสัตว์ ไม่ว่าจะหนีไปที่ใดก็สามารถตามร่องรอยพวกเขาได้อย่างแม่นยำ

หากคิดจะหนีให้รอดก็ต้องหาวิธีกำจัดร่องรอยของตนเองและกลิ่นอายบนร่างกาย เพราะคนตามร่องรอย สุนัขตามกลิ่น ขอเพียงกำจัดสองสิ่งนี้ได้ย่อมไม่ถูกตามเจอ

ไม่นานนางก็มาถึงเบื้องหน้าต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เห็นรอบด้านไร้ผู้คนก็รีบใช้มีดสั้นที่ขโมยมาได้ขุดโคนต้นไม้ ขุดจนถึงรากของต้นไม้ก็ใช้มีดตัดรากไม้ให้ขาด ของเหลวสีเขียวที่ไหลออกมาจากรากไม้ผสมกับดินก็มีความเหนียว นางเริ่มเอาของสิ่งนี้ทาไปที่ศีรษะและใบหน้าของตน

หลังจากทาไปได้พอสมควรแล้ว นางก็กลบหลุมที่ขุดให้ดี จากนั้นก็มุดเข้าไปในดินเลนตรงพุ่มหญ้าที่อยู่ใกล้ๆ ร่างจมอยู่ในดินเลนทั้งร่างโผล่แต่ศีรษะขึ้นมา มีพุ่มหญ้ากำบัง กอปรกับศีรษะก็เต็มไปด้วยดินเลนและของเหลวจากรากไม้จึงดูกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับพุ่มหญ้า นางหลบซ่อนตัวอยู่เงียบๆ ราวกับท่อนไม้ที่หยั่งรากลึก อยู่นิ่งไม่ขยับ

นางหลับตาเงี่ยหูฟังด้วยใจจดจ่อ ไม่นานก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายอันน่าสะพรึงกลัวที่ลอยมาในอากาศ ความชุลมุนวุ่นวายที่เกิดขึ้นตามเสียงเห่ากระโชกของสุนัขล่าสัตว์ทำให้หัวใจของนางเต้นรัวแรง

ต้องสงบเยือกเย็น นางบอกตัวเอง ใจไม่สงบ ลมหายใจก็จะสับสน นางเห็นตัวเองเป็นต้นไม้ต้นหญ้าบนผืนดินต้นหนึ่ง เฉกเช่นแต่ก่อนตอนอาจารย์ฝึกนางให้นั่งสมาธิ ลมหายใจของนางค่อยๆ ช้าลง จิตใจสงบนิ่งหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับฟ้าดิน

สุนัขล่าสัตว์มุ่งมาตามกลิ่น กำลังค้นหาอยู่ไม่ไกลจากที่นางอยู่

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 33 11/9/2561 BE 15:04

ยังมาดมๆ ใกล้กับต้นไม้ใหญ่ที่นางขุดต้นนั้น เพราะกลิ่นของเหลวจากต้นไม้ค่อนข้างฉุนจึงกลบกลิ่นอายของนางไปหมด ด้วยเหตุนี้ไม่นานสุนัขล่าสัตว์ก็ผละไป และพาเหล่านักล่าที่โหดเหี้ยมไปด้วย

ทีแรกนางยังได้ยินเสียงกรีดร้องครวญครางน่าสังเวชใจของผู้คน บางครั้งยังเห็นเงาร่างที่ยังมีชีวิตลนลานหนีตาย แต่หลังจากผ่านไปสองชั่วยาม* นอกจากเสียงลมพัดใบไม้ดังสวบสาบแล้ว นางก็ไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องใดๆ หรือเห็นสหายที่เคยอยู่ร่วมกันเลยสักคน นางได้แต่รอ รอให้คนพวกนี้จากไป นางจึงจะมีความหวังที่จะมีชีวิตรอดต่อไป

เมื่อราตรีกาลย่างกรายมาถึงก็ยิ่งเห็นชัดถึงการกระทำอันชาญฉลาดของนางที่ลงไปซ่อนตัวอยู่ในดินเลน...ร่างกายถูกดินเลนห่อหุ้มอยู่ช่วยลดอันตรายจากการสูญเสียความอบอุ่นของร่างกายจากอุณหภูมิที่ลดต่ำลงในยามค่ำคืน

ยามท้องหิว นางก็กัดหมั่นโถวเล็กน้อย เอาใส่ปากเคี้ยวกินเงียบๆ หมั่นโถวที่ทั้งแข็งทั้งไม่อร่อยทั้งยังมีกลิ่นบูดเน่าของดินเลนปะปนอยู่ แทบจะเอาเข้าปากไม่ลง แต่นางก็ไม่มีทางเลือก นี่เป็นอาหารที่จะช่วยประทังชีวิต เพียงพอให้นางประคองตัวไปได้หลายวัน

ส่วนคนอื่นกินไก่ย่างที่มันย่อง ต่อให้หลบพ้นวันนี้ไปได้ พรุ่งนี้สิ่งที่ปล่อยออกมาก็จะถูกสุนัขล่าสัตว์ได้กลิ่นอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะหลบซ่อนอย่างไรก็หนีไม่พ้นจมูกอันเฉียบไวของสุนัขล่าสัตว์ไปได้

นางหลับแล้วตื่น ตื่นแล้วหลับ มองท้องฟ้าตั้งแต่สว่างจนมืด และจากมืดจนสว่าง ระหว่างนั้นยังมีฝนตกลงมา ท่ามกลางความเลอะๆ เลือนๆ

---

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 34 11/9/2561 BE 15:04

ไม่รู้เวลาผ่านไปกี่วันแล้ว

เพื่อจะออมแรง นางทำตัวคล้ายสัตว์จำศีล พยายามซุ่มซ่อนตัว เพียงรอให้คนเหล่านั้นล้มเลิกการตามหานาง เช่นนั้นนางก็รอดแล้ว

เพิ่งจะคิดได้เช่นนี้ พลันได้ยินเสียงสุนัขล่าสัตว์ นางระแวดระวังตัวเต็มที่ มองลอดพุ่มหญ้าออกไป เห็นทหารสองนายพาสุนัขล่าสัตว์ตัวหนึ่งเข้ามาค้นหา สุนัขล่าสัตว์ดมกลิ่นมาไม่หยุดพลางส่งเสียงคำรามคล้ายพบเห็นอะไร

อันหลิงหลงไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง ตอนสุนัขล่าสัตว์ขยับเข้ามาใกล้ หัวใจของนางแทบจะหยุดเต้น

"ที่นี่หาไปแล้ว ไม่มีร่องรอยอะไร"

"บิดามันเถอะ! สองคนนี้ซ่อนตัวเก่งจริง จนถึงตอนนี้ก็ยังหาร่องรอยพวกมันไม่พบ"

คำพูดของพวกเขาอันหลิงหลงได้ยินชัดเจน อดที่จะแอบตื่นตระหนกไม่ได้ สองคน นอกจากตนแล้ว ที่แท้ยังมีอีกคนที่ยังหาตัวไม่พบ

นายทหารทั้งสองค้นหาอยู่ละแวกใกล้เคียง สุนัขล่าสัตว์ก็เที่ยวดมกลิ่นไปตามพื้น ดูเหมือนจะไม่พบเบาะแสใดๆ ทั้งสองจึงเตรียมจะจากไป ตอนพวกเขาเดินจากไป สุนัขล่าสัตว์ตัวนั้นยังคงใช้กรงเล็บตะกุยไปที่พื้นไม่รู้ขุดอะไร และบนพื้นที่มันกำลังขุดคล้ายมีอะไรส่องแสงวิบวับ

เมื่อเพ่งมองอย่างละเอียด ดูเหมือนจะเป็นผีเสื้อ...ไม่ถูก เหตุใดผีเสื้อจึงมีประกาย ยังถูกกรงเล็บสุนัขเขี่ยขยับ นั่นดูเหมือนจะเป็น...เครื่องประดับ เป็นเครื่องประดับที่ทำจากอัญมณีเป็นรูปผีเสื้อ

ทหารที่เดินไปได้หลายก้าวคล้ายไม่ได้สังเกตเห็น ตวาดเรียกสุนัข

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 35 11/9/2561 BE 15:04

คำหนึ่ง สุนัขล่าสัตว์แกว่งหางไปมาแล้วกระโจนไปหาผู้เป็นนาย

เครื่องประดับสะท้อนแสงสว่างสดใส สีสันสวยสดงดงามสะดุดตามองเผินๆ คล้ายผีเสื้อที่มีชีวิตตัวหนึ่ง ประกายเงาวาวระยิบระยับดุจตะขอเกี่ยวใจคน ทำให้คันหัวใจยุบยิบ เป็นคนย่อมต้องชอบอัญมณี แต่อันหลิงหลงกลับไม่อยากได้แม้แต่น้อย ไม่รู้เหตุใด นางรู้สึกว่าเครื่องประดับชิ้นนี้ปรากฏขึ้นมาอย่างแปลกประหลาดเกินไป และแต่ไรมานางก็เชื่อในลางสังหรณ์ของตน

ในขณะที่นางกำลังสงสัยอยู่นั้น เงาร่างหนึ่งพลันปรากฏขึ้นมาอย่างลับๆ ล่อๆ ถึงกับเคลื่อนเข้าไปใกล้เครื่องประดับชิ้นนั้น ยื่นมือไปเก็บผีเสื้อนั่นขึ้นมา

เป็นทาสหญิงคนหนึ่ง! อันหลิงหลงเดาว่าทาสหญิงผู้นี้คงเป็นอีกคนหนึ่งที่หาตัวไม่พบ ตอนทาสหญิงผู้นั้นหยิบเครื่องประดับขึ้นมาดูอย่างละเอียด อันหลิงหลงก็เห็นอย่างชัดเจน ที่แท้เป็นปิ่นปักผมอันหนึ่ง

ทาสหญิงหยิบปิ่นขึ้นมา ท่าทางดีใจมาก ยังเอาปิ่นเช็ดกับเสื้อคิดจะเช็ดให้สะอาดยิ่งขึ้น ในเวลานี้เองทหารนายหนึ่งพลันปรากฏตัวขึ้นและส่งเสียงหัวเราะเยาะ

"ทาสที่ต่ำต้อย! ดูซิเจ้าจะหนีไปไหนได้!"

ที่แท้หนึ่งในทหารสองนายนั้นเห็นเครื่องประดับอัญมณีที่พื้นตั้งแต่แรกแล้วและคิดจะฮุบเอาไว้คนเดียว จึงปิดเงียบไว้ไม่บอก รอให้สหายร่วมงานจากไปแล้ว เขาก็หาข้ออ้างพาสุนัขล่าสัตว์วกกลับมา คิดไม่ถึงว่าจะเจอตัวทาสหญิงเข้าพอดี

ทาสหญิงตื่นตระหนกตกใจ คิดจะหลบหนี กลับถูกสุนัขกระโจนใส่

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 36 11/9/2561 BE 15:04

จนล้มลง

"พวกหญิงหน้าเหม็น มีฝีมือไม่น้อยเลยนี่ หลบซ่อนมาได้ตั้งเจ็ดวัน ทำให้ข้าต้องตามหาอยู่เจ็ดวัน ต้องตากแดดตากฝน ดูเถอะว่าข้าจะคิดบัญชีกับเจ้าอย่างไร!"

"ใต้เท้าโปรดไว้ชีวิต อย่าสังหารข้าเลย พวกท่านคิดจะทำอย่างไร ข้า...ข้าก็ยอมทุกอย่าง" ทาสหญิงร้องไห้วิงวอน

"อ้อ ให้เจ้าทำอะไรก็ยอมทุกอย่างหรือ"

"เจ้าค่ะ ขอเพียงให้ข้ามีชีวิตรอด ข้ายินดีทำทุกอย่าง" ทาสหญิงเนื้อตัวสั่นระริก

ความหมายในคำพูด ต่อให้ร่างกายของนางต้องถูกเขาย่ำยี นางก็ยอมแล้ว

"เช่นนั้นดี ถอดเสื้อผ้าออก"

ทาสหญิงไม่ใช่สาวบริสุทธิ์ตั้งแต่แรกแล้ว ไม่รู้ถูกบุรุษย่ำยีมาแล้วกี่คน สำหรับนางแล้ว ขอเพียงมีชีวิตรอดไปได้ จะถูกย่ำยีอีกสักครั้งหรือให้นางเลียนิ้วเท้าของเขานางก็ยินดี แต่น่าเสียดายที่นางไร้เดียงสาเกินไปแล้ว

เมื่อนางถอดเสื้อผ้าออกหมดตามคำสั่งของบุรุษผู้นั้น และคุกเข่าคว่ำหน้าอยู่กับพื้นอย่างน่าอาย กลับคิดไม่ถึงว่าผู้กระทำเรื่องต่ำช้ากับนางไม่ใช่บุรุษผู้นั้น หากแต่เป็นสุนัขล่าสัตว์

นางตกใจคิดจะลุกขึ้น บุรุษผู้นั้นกลับเหยียบหลังนางให้ฟุบหมอบกับพื้นดังเดิม

"ใครอนุญาตให้เจ้าลุกขึ้น! ห้ามขยับ ถ้าเจ้าขยับตัว สุนัขของข้าจะ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 37 11/9/2561 BE 15:04

ขึ้นขี่เจ้าได้อย่างไร!"

ทาสหญิงตะลึงหน้าถอดสี ร้องไห้วิงวอน "ไม่นะ! นายท่าน ข้าขอร้องล่ะ..."

"ถ้าเจ้ากล้าไม่เชื่อฟัง ข้าจะฟันเจ้าในดาบเดียว!" ทหารนายนั้นชักดาบที่เอวออกมาแล้วพาดไปบนลำคอของทาสหญิง ยิ้มอย่างโหดเหี้ยม ท่าทางหวาดกลัวอัปยศอดสูของทาสหญิงทำให้เขาเบิกบานใจ ความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของนางรังแต่จะทำให้เขารู้สึกตื่นเต้นฮึกเหิม

"หญิงต่ำช้า สุนัขของข้าขึ้นขี่เจ้า ถือเป็นวาสนาของเจ้า"

"ไม่...ไม่นะ..."

เขาคว้าตัวนางขึ้นมา ตบหน้าไปสองฉาด ตบจนปากนางแตก แล้วบังคับให้คุกเข่าคว่ำหน้าลงอีกครั้ง ข่มขู่อย่างดุดัน...

"รักตัวกลัวตายก็จงยกก้นขึ้นมาแต่โดยดี ใช่ แบบนั้น สูงขึ้นอีก..."

คำพูดต่อจากนั้นไม่มีแล้ว บุรุษผู้นั้นร่างพลันอ่อนระทวย ล้มลงกับพื้น หัวแตกโลหิตไหลนอง

อันหลิงหลงสีหน้าเคร่งเครียด สองมือยังประคองหินก้อนใหญ่ที่ทุบบุรุษผู้นั้นหมดสติไป สุนัขล่าสัตว์เห็นแล้วก็เห่ากระโชกใส่นางและกระโจนเข้าหา นางใช้หินทุ่มใส่สุนัข สุนัขได้รับบาดเจ็บจึงตกใจและวิ่งหนีไป

คนแบบไหนก็เลี้ยงสุนัขแบบนั้น สุนัขตัวนี้ก็ไม่มีความจงรักภักดีสักเท่าไร แค่ทุ่มหินใส่นิดเดียวก็ทิ้งเจ้านาย หนีไปเสียแล้ว

เปิดเผยร่องรอยรังแต่จะนำอันตรายมาสู่นาง ทำให้การหนีตายในช่วงหลายวันมานี้ของนางต้องสูญเปล่า แต่การกระทำที่ต่ำทรามยิ่งกว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 38 11/9/2561 BE 15:04

สัตว์เดรัจฉานของบุรุษผู้นี้ทำให้นางทนดูต่อไปไม่ไหวจริงๆ

ทาสหญิงตะลึงงัน คิดไม่ถึงว่าในช่วงคับขันสุดท้ายจะมีคนออกมาช่วยนาง

อันหลิงหลงเห็นนางคล้ายได้รับความตกใจ แต่ตนไม่มีเวลามากพอจะมาปลอบใจทาสหญิงผู้นี้

"คราวหน้าหลบให้ดี อย่าเห็นของมีค่าก็หลงกล หาไม่คงไม่โชคดีมีคนมาช่วยเจ้าไว้เช่นนี้อีก"

พูดเรื่องที่ควรพูดจบแล้ว นางก็หมุนตัวเดินจากไป ไม่รีบหนีไม่ได้ เมื่อครู่ลงมือไม่รู้หนักเบา ตีคนตายหรือไม่ก็ไม่รู้ เกิดตายไปจริงก็จะทำให้คนอื่นยิ่งโกรธแค้น ยังมีสุนัขล่าสัตว์ที่วิ่งหนีไปตัวนั้นก็ต้องพาคนมา ดูท่าคงไม่อาจซ่อนตัวอยู่แถวนี้ได้แล้ว นางจำเป็นต้องรีบหาที่ซ่อนตัวใหม่

"ช้า...ช้าก่อน..." ทาสหญิงรีบเข้ามาคว้าตัวนางไว้ เอ่ยวิงวอน "พาข้าหนีไปด้วย"

"ไม่ได้ ข้าเองก็เอาตัวไม่รอด ช่วยเจ้าได้ก็ไม่เลวแล้ว ไม่มีปัญญาพาเจ้าไปด้วยได้" หมั่นโถวที่เก็บไว้ก็กินหมดแล้ว นางจำเป็นต้องไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด นอกจากหาที่ซ่อนตัวแล้วก็ต้องหาน้ำดื่มหาของกินด้วย

ทาสหญิงกลับไม่ยอมปล่อยมือ อันหลิงหลงสะบัดไม่หลุด ในใจมีโทสะขุมหนึ่ง ย่นหัวคิ้วหมุนตัวมา กำลังจะตวาดให้นางปล่อยมือ หน้าอกพลันเจ็บแปลบอย่างรุนแรง

อันหลิงหลงเบิกตากว้าง มองปิ่นปักผมรูปผีเสื้อแวววับที่ปักอยู่บนอกตนเอง ตัวปิ่นปักลงไปในหน้าอกของนาง คล้ายมีผีเสื้อตัวหนึ่งเกาะอยู่ที่หน้าอกของนางจริงๆ เมื่อเหลือบตาขึ้นก็สบเข้ากับความอำมหิตใน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 39 11/9/2561 BE 15:04

ดวงตาทาสหญิงผู้นั้น ในนั้นยังมีแววน่าสงสารเมื่อครู่อยู่

"ขออภัยด้วย มีแต่ต้องสังหารเจ้า ข้าจึงจะมีโอกาสหนีรอด หาไม่เจ้าหน้าที่ตายไปคนหนึ่ง ทำให้คนอื่นแตกตื่น ไม่ตามจับคนอย่างเอิกเกริกใหญ่โตก็แปลกแล้ว มีเพียงเจ้าตายแล้ว พวกเขาจับตัวมือสังหารได้แล้ว ข้าจึงจะมีเวลาหนี"

หลังจากทาสหญิงลงมือสำเร็จ คิดจะออกแรงดึงปิ่นออกมา แต่ไม่ว่าออกแรงดึงอย่างไรก็ดึงไม่ออก ในเวลานี้เองเสียงเห่าของสุนัขก็ดังจากไกลเข้ามาใกล้ ทาสหญิงลนลาน มองผีเสื้อบนหน้าอกนางแวบหนึ่ง แล้วหมุนตัววิ่งหนีไปด้วยท่าทางไม่ค่อยเต็มใจ

อันหลิงหลงมือเท้าอ่อนแรงทรุดลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้น โลหิตที่ไหลทะลักจากหน้าอกมากขึ้นจนเสื้อของนางเปียกชุ่ม นางแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า รู้สึกปวดใจ ไม่ใช่เจ็บเพราะถูกปิ่นปัก แต่เป็นความเจ็บปวดที่เกิดจากความอับจนต่อโชคชะตาและความผิดหวัง

นางตายไม่ได้ ทนทรมานมาจนถึงตอนนี้แล้ว นางจะตายได้อย่างไร ดิ้นรนประคองชีวิตมาจนถึงตอนนี้ก็เพื่อจะหาโอกาสช่วยเหลือคนในครอบครัว ถ้านางตาย ความหวังทั้งหมดก็ไม่เหลือแล้ว

ตายไม่ได้...นางตายไม่ได้...

นางจะต้อง...อดทนจนกว่าจะมีคนมาพบ เพียงบอกพวกเขาว่ามือสังหารเป็นคนอื่น เพื่อจะจับฆาตกรตัวจริง พวกเขาย่อมต้องช่วยนาง...

"อ้อ เจ้าไม่อยากตายหรือ"

เสียงแหบต่ำนุ่มหูของบุรุษดังขึ้นที่ข้างหู คล้ายดั่งความฝันเช่นนั้น

อันหลิงหลงอึ้งตะลึง มีหมอกสีดำกลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้นมาเบื้องหน้า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 40 11/9/2561 BE 15:04

นาง ในหมอกมีดวงตาคู่หนึ่งกำลังจ้องมองนางอย่างเปี่ยมเสน่ห์ชั่วร้าย นัยน์ตาคู่นี้วาววับดุจดวงดาว งดงามดุจมีพลังของมารปีศาจ คล้ายว่าถ้าถูกดวงตาคู่นี้จับจ้อง ดวงวิญญาณก็จะถูกดูดดึงไปเช่นนั้น

เป็นภูตผีหรือเป็นปีศาจ นางตะลึงงันพูดอะไรไม่ออก หรือเพราะตนกำลังจะตาย ถึงได้เห็นเหตุการณ์แปลกประหลาดเช่นนี้

ดวงตางามดุจปีศาจคู่นั้นยิ้มกริ่มอย่างชั่วร้าย "ข้าช่วยให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปได้"

นางมองเขาอย่างตะลึงลาน

"เจ้าช่วยข้าได้"

นางยังคงไม่พูดจา ทำเอาดวงตาคู่นั้นหรี่ลงจนคล้ายนัยน์ตาจิ้งจอก

"เหตุใดจึงไม่พูด ขอเพียงเจ้าช่วยข้า ข้าก็จะทำให้เจ้าสมปรารถนา"

มองนัยน์ตาชั่วร้ายที่มองอย่างบีบคั้นอยู่ตรงหน้าคู่นี้ ในที่สุดนางก็ทำลายความเงียบขึ้น "คบหากับมารปีศาจ จะต้องตกนรกกระมัง"

นัยน์ตาชั่วร้ายที่ระยิบไหวด้วยประกายแปลกประหลาด คล้ายยิ้มคล้ายโกรธ "อา ขวัญกล้าพอตัว ถึงกับกล้าบอกว่าข้าเป็นมารปีศาจ รนหาที่ตาย!"

เวลานี้นางไม่ใช่ตายแล้วหรอกหรือ ปิ่นปักเข้าไปในหัวใจ ยังจะมีชีวิตอยู่ได้อีกหรือ ในเมื่อนางใกล้ตายแล้ว ไยต้องกลัวปีศาจร้ายผู้นี้ด้วย

นัยน์ตาดุดันชั่วร้ายคู่นั้นจ้องนางอยู่ครู่ใหญ่ เห็นนางไม่กลัวก็หัวเราะหึๆ

"เจ้าอยากตาย ไม่ง่ายเช่นนั้น! ในเมื่อเราสองคนมีพันธะโลหิตต่อกัน หากข้าไม่ยินยอม แม้แต่โอกาสตายเจ้าก็ไม่มี!"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 41 11/9/2561 BE 15:04

พันธะโลหิต พันธะโลหิตอะไร

ขณะที่นางกำลังงุนงงสงสัย นัยน์ตาชั่วร้ายพลันหายไปแล้ว เสียงบุรุษก็ไม่มีแล้ว หมอกดำพลันจางไป ทุกอย่างสว่างไสวราวกับฝัน ไม่มีอะไรเลย

นางมองไปรอบด้านอย่างงงงัน คล้ายคำสนทนาเมื่อครู่เป็นเพียงฝันไป และนางยังมีชีวิตอยู่ ความเจ็บปวดที่ทรวงอกก็ไม่มีแล้ว นางก้มหน้าลงด้วยความแปลกใจ การก้มลงมองแผลบนหน้าอกครั้งนี้สร้างความตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง

บาดแผลที่หน้าอกไม่มีแล้ว ทั้งไม่มีโลหิต นางไม่อยากจะเชื่อ ยังดึงคอเสื้อของตนแล้วลูบคลำหน้าอกด้านซ้ายของตนอย่างจะยืนยันให้มั่นใจ ไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีบาดแผล และไม่มีคราบโลหิต มีเพียงที่ตัวเสื้อด้านหน้ามีรอยขาดอยู่รอยหนึ่ง นั่นเป็นหลักฐานว่าปิ่นเคยปักเข้าไปที่หน้าอก

เป็นไปได้อย่างไร! เห็นอยู่ว่านางถูกทาสหญิงผู้นั้นใช้ปิ่นแทงเข้าไปที่ตรงนี้...จริงสิ ปิ่นเล่า

นางมองหาที่พื้น แล้วก็เห็นปิ่นปักผมรูปผีเสื้ออันนั้นอยู่ที่พื้นจริงๆ นางจ้องมองด้วยความงงงัน จากนั้นก็ค่อยๆ ยื่นมือไปเก็บมันขึ้นมา

ภายใต้แสงอาทิตย์ปิ่นปักผมรูปผีเสื้อยังคงสาดประกายระยิบระยับ อัญมณีสีแดงสวยสดงดงามดุจโลหิตสด ตัวปิ่นเกลี้ยงเกลาสะอาดสะอ้าน ไม่มีคราบโลหิตติดอยู่แม้แต่หยดเดียว

ขณะที่นางยังอยู่ในความตื่นตะลึงและงุนงงสงสัย เสียงเห่าของสุนัขล่าสัตว์ก็ทำให้นางตื่นจากภวังค์ทันที สุนัขล่าสัตว์ที่วิ่งตะบึงเข้ามา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 42 11/9/2561 BE 15:04

อย่างบ้าคลั่งแยกเขี้ยวคำรามใส่นาง ท่าทางเหมือนจะฉีกร่างนางเป็นชิ้นๆ เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนางจึงได้แต่ตะลึงงันถอยกรูดไปหลายก้าวแล้วรีบหยิบมีดสั้นขึ้นมาป้องกันตัว แต่เหตุการณ์ต่อจากนั้นทำให้นางอึ้งตะลึงไปอีกครั้ง สุนัขล่าสัตว์เหล่านี้จู่ๆ คล้ายได้เจอกับสัตว์อะไรที่น่ากลัวเช่นนั้น แต่ละตัวส่งเสียงครางและถอยหลังไป

อันหลิงหลงมองตามสายตาที่หวาดกลัวของสุนัขล่าสัตว์ไปที่เหนือศีรษะของตน แล้วก็เห็นนัยน์ตาปีศาจคู่นั้นปรากฏขึ้นมาอีก เหนือศีรษะของตนมีหมอกดำกลุ่มหนึ่งลอยอยู่ กลางกลุ่มหมอกนัยน์ตาเปี่ยมเสน่ห์ชั่วร้ายคู่นั้นกำลังจ้องเหล่าสุนัขล่าสัตว์เขม็ง พลานุภาพน่าสะพรึงกลัวที่แผ่ออกมา แม้แต่นางยังสัมผัสได้ถึงความเย็นเยือกที่ทำให้คนขนพองสยองเกล้าอย่างประหลาดขุมนั้น

สุนัขล่าสัตว์ถูกพลังอำนาจของเขาทำให้ตื่นตระหนกและหวาดกลัว จึงพากันถอยหลัง สุดท้ายก็กลัวจนหางจุกตูดวิ่งหนีไป

"เห็นแล้วหรือยัง ข้ามีความสามารถอันมหัศจรรย์" ดวงตาปีศาจชายหางตามองนางแล้วยิ้ม ลูกตาดำยังวิบวับด้วยประกายประหลาด

อันหลิงหลงยังคงมองเขาอย่างทึ่มทื่อ หลังจากผ่านความทุกข์ทรมานยากลำบากมามากเพียงนี้ นางพลันรู้สึกร่างกายและจิตใจเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า คล้ายว่าในที่สุดพลังเฮือกสุดท้ายก็ถูกใช้ออกไปจนหมด ร่างอ่อนระทวยลงไปกับพื้น นางหลับตาลง จมลงไปในความมืดมิด ก่อนสติจะขาดลอยก็แว่วยินเสียงเปี่ยมเสน่ห์เย้ายวนใจดังขึ้นมาอีกครั้ง...

"หึ นอนเถิด หลังนอนอิ่มแล้ว เราจะได้ออกเดินทาง"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 43 11/9/2561 BE 15:04